

се, ще продължи своето дѣло, като голѣмъ врагъ на гората.

За подобни примѣри, които приведохме по-горе, не е нужно да ходимъ много далечъ. Такива бихме могли да посочимъ и у насъ много. Ще се задоволимъ само съ единъ два примѣра. Презъ турското робство горитѣ въ Ташъ-боазъ, по пѣтя между Батакъ и Доспатъ сж опожарявани, за да не могатъ въ тѣхъ да се кривятъ комититѣ. Каракачанитѣ въ Родопитѣ, сжщо и въ Пиринъ, дълго време безнаказано сж палили горитѣ, за да могатъ да увеличаватъ пасбищата. На много мѣста овчаритѣ въ миналото, па и сега, опожаряватъ пасбищата, за да ги подобрятъ. Разбира се, въ тия случаи много единични дървета пострадватъ, а често пожарътъ се пренася и въ близката гора.

Гора отъ фикуси въ централна Азия

Да не говоримъ за безразборното сѣчене на горитѣ у насъ въ недалечното минало. Като имаме предъ видъ, че следъ острата брадва следватъ зжитѣ на козитѣ и едрия добитѣкъ, можемъ да си обяснимъ, защо на много мѣста горитѣ не сж могли да се възстановятъ